

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... felperesnek a Dr. ... Ügyvédi Iroda által képviselt alperes nevealperes ellen tartozás megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2016. július 5. napján meghozott 16.G.40.005/2016/15. számú ítélete ellen az alperes által 16. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 (Kettőszázötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, megállapítja, hogy az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt 2.247.700 (Kettőmillió-kettőszáznegyvenhétezer-hétszáz) forint jogorvoslati illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a peres felek közötti – csapadékvíz-elvezetés szolgáltatási díjának számítása, a számlázás helyessége és a díjfizetés késedelme körében, a 2003. január 2-i szerződés eltérő értelmezésén alapuló – jogvitában 2016. július 5. napján kelt 16.G.40.005/2016/15. számú ítéletével felperes leszállított keresetének helyt adva kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 28.096.288 forintot, valamint annak 2015. november 13-tól a kifizetésig járó minden adott naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat mértékét kitevő késedelmi kamatát, továbbá 2.000.000 forint perköltséget.

A 2003. január 2-i vállalkozási jogviszony létrejöttének időpontjában hatályos 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 207. § (1) bekezdése alkalmazásával vizsgálta az elsőfokú bíróság a szerződés 4.2., 4.3. pontjai és az 1. számú melléklet tartalmát. Rögzítette, hogy a 4.2. pont az éves díj alapjaként utalva a szerződés 1. számú mellékletére, a ... közigazgatási területén közterületekre leesett csapadék egy évi mennyiségének tíz éves átlagát határozta meg. Az 1. számú melléklet ehhez képest részletesen rögzítette ... közigazgatási területét, mint vízgyűjtő területet, a közterületek mértékét, mely a vízgyűjtő terület 30%-a, illetve az előző tíz évi meteorológiai átlag alapján számított és a kölcsönösen elfogadott, kerekített 500 mm/év/m² csapadékmennyiséget, melynek alapján kialakításra került a fix 388.200 m³ csapadékelvezetési mennyiség és ez utóbbi képezte a későbbi számlázás alapját. A szerződési konstrukció nem utal folyamatosan változó, évenkénti utószámítást

igénylő csapadékmennyiség meghatározásra, ennek elmaradását tíz éven keresztül az alperes sem kifogásolta, a felperesi díjszámítást elfogadta. A minden évben aktualizálandó számítás szükségességére vonatkozó alperesi előadás alátámasztására a 2014. október 1-jén felvett emlékeztetőben foglaltak nem szolgáltak, az okirat ugyanis a jelen perben kifejtett álláspontját fogalmazta meg, az alperes képviseletében eljáró ... nyilatkozatát tartalmazta, melyet felperes nem fogadott el. Az alperesi szerződés értelmezés helytállóságát nem igazolta a 2013. szeptember 13-i, 2014. szeptember 22-i és 2014. október 6-i levél sem. Alperes véleménye szerint lényeges, hogy ezen levelekben felperes sem fix mértékben elfogadott csapadékmennyiségre hivatkozott, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor annak van jelentősége, hogy 500 és 550 mm közötti, jellemzően változó éves csapadékmennyiségre történő hivatkozást tartalmazott a levelezés, melynek felperes minden alkalommal az alsó értékét hajlandó volt elfogadni. Nem volt pert megelőző bizonyítéknak tekinthető a 2015. november 12-i levél, mert a keletkezésekor a felek között a jogvita már kialakult, és a fentiek szerint értékelt jelentős számú okirati bizonyítékra tekintettel az alperes által indítványozott tanúmeghallgatást az elsőfokú bíróság szükségtelennek ítélve mellőzte, mert az további eredményre nem vezetett volna. A 2014. december 19-i megállapodás szövegét vizsgálva arra vont le következtetést, hogy abban sem került meghatározásra a 2003. január 2-i vállalkozási szerződésben foglaltaktól eltérő számítási mód a felek közötti jogvitákban érvényesített igények kölcsönös elszámolása, kompenzálása során. Nem fogadta el az elsőfokú bíróság a kamatos kamat felszámítását vitató alperesi védekezést sem, kifejtette, hogy a megállapodás tárgyát képező jogviták körében a felek megállapodtak a felmerülő kamatigények mikénti rendezéséről, abban, hogy azokat kölcsönösen felszámítják egymással szemben, bemutatják, kompenzálják és fizetési kötelezettség ezt követően keletkezik. A megállapodás ezen részében foglaltaknak megfelelően a kamatigények kimutatása és elszámolása megtörtént, egymással szemben a kamatkövetelést adott időpontra rögzítették, melynek következtében ezen kamatok „tőkésedtek”. A felperes a 2015. november 12-i kamatterhelő levéllel, illetve a 2015. november 27-i levéllel teljesítésre hívta fel az alperest, mely a pert megelőzően eredménytelen maradt, a peres eljárás tartama alatt teljesített 9.168.406 forintot, ezért került sor a kereset leszállításra. Figyelemmel arra, hogy a fennmaradt, leszállított kereseti kérelemmel érvényesített követelés az esedékességkor nem került kifizetésre, ezen összeg után a késedelmi kamatigény jogszerűen felszámított. Az elsőfokú bíróság véleménye szerint alaptalanul hivatkozott az alperes a számla kibocsátás elmaradására is, a megállapodásban a felek az elszámolás módját részletezték, rögzítették, hogy lehetőség szerint kompenzáció útján rendezik kölcsönös követeléseiket. A felperes számos, a megállapodás tárgyát képező jogvitákban érintett követelésről számlát állított ki, így a számla kibocsátás megtörtént, jelen per tárgyát pedig az ezen követelések után járó kamatfizetési kötelezettség képezte, utóbbira az alperes fizetési kötelezettsége külön számla kiállítása nélkül is fennállt. Utalt az elsőfokú bíróság a GK 66. számú állásfoglalásban foglaltakra, mely szerint a számlázási kötelezettség elmulasztása az ellenszolgáltatásnak a szolgáltatás teljesítésekor való esedékessé válását nem érinti.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során kizárólag a peres felek közötti 2014. december 19-i – felperes által becsatolt – megállapodásban foglaltakat értékelte – mely a felek között korábban folyamatban volt és kizárólag közüzemi díjtartozásokkal kapcsolatos perek lezárására szolgált – és indokolás nélkül hagyta figyelmen kívül bizonyítékként az ugyanezen a napon kelt megállapodást, melynek tárgya részben felperes 2013. október 7-i beszámítási nyilatkozata volt, és annak részét képezte a csapadékvíz-elvezetési díj követelése is. Helytelen azon megállapítás, hogy az alperes csak 2014. évben kezdte el vitatni a számlázást, tekintve, hogy ellenezte a 2013. október 7-i felperesi beszámítási nyilatkozatot, éppen a csapadékvíz-elvezetési díj miatt, emellett egészen 2011. évre visszamenőleg nem fizette meg a

számlákat, azok tartalma kétségbe vonása miatt.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Ptk. 207. § (1) bekezdése alkalmazásával tévesen értelmezte a vállalkozási szerződés 4.2. pontjában foglaltakat, abban ugyanis – felperes állításától eltérően – nem fixálták 2003. évi szinten a díj alapját, amennyiben ez lett volna a szerződési szándékuk, akkor azt fogalmazták volna meg, hogy az éves díj alapja ... közigazgatási területén 2003. évben a közterületekre leesett csapadék mennyisége. Kifejtette, hogy a vitatott szerződéses rendelkezés értelmezése során az „átlag” szó jelentése a hangsúlyos, mely több számértékből kiszámításra kerülő középértéket jelent, ebből következően minden számlázás előtt ki kellett volna számítani a megelőző tíz év átlaga alapján az aktuális tíz éves átlagot. Azért is életszerűtlen, hogy a tíz éves átlag alatt a felek a 2003. évi szerződés mellékletében szereplő, egyébként az azt megelőző tíz év átlagát tartották volna a szerződés húsz éves időtartamára irányadónak, mert így harminc éves időszakra fixálták volna a csapadékvíz mennyiségét. A felperes következetesen állítja, hogy a 2003. évi szerződés alapján fix díjas számlákat kellett kiállítania, és kiegészítő számlákat az alperes kérésére készített, ennek azonban ellentmondanak az alperes részéről csatolt levelek, valamint a 2014. december 19-én létrejött megállapodás. Változatlanul állította, 2014 októberében a felperes azért szerezte be a számlázás alapjaként elfogadható csapadékmennyiségi adatokat az Országos Meteorológiai Szolgálattól (a továbbiakban: OMSZ) és állította ki a helyesbítő számlákat, mert a szerződés szerint ekként kellett eljárnia, függetlenül attól, hogy ezen számlázás többletfizetési kötelezettséget eredményezett, a felperes csak ekkor járt el a vállalkozási szerződés 4.2. pontjában foglaltaknak megfelelően, így csak ezen szerződéses feltétel teljesülése után fizethette ki az alperes a csapadékvíz-elvezetési számlák ellenértékét. A 2014. december 19-i megállapodás 2.2. pontja azt rögzíti, hogy az alperes az OMSZ-től beszerezett nyilatkozat alapján ismeri el a tartozás megalapozott és jogszerű voltát, a kiegészítő számlák jogszerűségét, melyet arra figyelemmel volt jogosult a teljesítési időszakra visszamenőleges hatállyal kiállítani a felperes, mert a szerződés előírásai az OMSZ-től beszerezett adatok alapján erre őt felhatalmazták. A megállapodásban szereplő „szerződés előírása szerint” kitétel egyértelműen és kizárólag azt jelenti, hogy a felek ebben a megállapodásban rögzítették és értelmezték a vállalkozási szerződés rendelkezéseit, a felperes állításával szemben nem szerződésmódosításra került sor, annak szövegezése erre nem utal. A Ptk. 207. § (1) bekezdése alapján értelmezve a megállapodásban foglaltakat, kizárólag arra vonható le következtetés, hogy a 2003. évi vállalkozási szerződés előírásai arra hatalmazták fel a felperest, az OMSZ adatai, annak átlaga alapján állítsa ki a számlákat. A megállapodás 2.2. pontja tehát egyértelműen meghatározza, hogy hogyan kellett volna már korábban is kiállítani a számlákat, arról rendelkezik, hogy az alperes a követelés jogalapját az OMSZ által beszerezett adatok alapján ismeri el. Mivel a 2003. január 2-i szerződés 4.2. pontját a felek a 2014. december 19-i megállapodásban közösen értelmezték és annak tartalmában újra megállapodtak, további bizonyítás lefolytatása szükségtelen. ... tanúkénti meghallgatását a megállapodás alapjául szolgáló megbeszéléseken elhangzottakra kérte meghallgatni, és nem az elsőfokú ítélet indokolásában nevesített körben.

Az alperes álláspontja szerint tévesen értékelte az elsőfokú bíróság a peres felek közötti levelezés tartalmát is, a 2013. szeptember 13-i, 2014. szeptember 22-i és 2014. október 6-i levélben nem arra hivatkozott felperes, hogy fixdíjas lenne a szerződés, hanem egyfelől a ... értekezése, illetve a ... Intézet ...i régióra vonatkozó adata alapján állította, hogy az éves csapadékmennyiség 500-550 mm. Nem érthető, hogy az elsőfokú bíróság a 2015. november 12-i levelet mely okból nem vette figyelembe bizonyítékként, az abban foglaltakból is az alperesi védekezés helytállóságára lett volna következtetés levonható, mert abban a felperes nem arról ír, hogy fix adatok alapján állította ki a számlákat, hanem ellenkezőleg, arról, hogy a számlák alapjai a meteorológiai adatok voltak.

Kifejtette, hogy a felperes nem szíveségből, nem a kérésére módosította a számlákat és nem szerződésmódosítás jött létre, hanem a peren kívüli levelezésekből és egyeztetésekből arra a következtetésre jutott, hogy korábban valóban nem megfelelő mennyiségeket számlázott, eltérő álláspontja esetén nem került volna sor helyesbítő vagy kiegészítő számlák kiállítására. Utalt arra,

hogyan a felperes magatartása következetlen, mert az OMSZ adatok figyelembevételével történő, számára többletdíjat eredményező számlázás során elfogadta az alperesi szerződés értelmezést, jelen perben pedig a késedelmi kamatigény megítélése érdekében állítja a szerződés fix díjas jellegét. Amennyiben a felperes jelenlegi álláspontja helyesnek bizonyulna, akkor a helyesbítő számlák nem szerződésszerűek, mögöttük nincs teljesítés, a fiktív számlázás pedig a többletösszeg visszakövetelésére teremt alapot, az elsőfokú ítélet helybenhagyása esetén azt jogalap nélküli gazdagodásként vissza fogja követelni.

Abban az esetben, ha az alperesi védekezés bizonyulna helytállónak, azaz minden évben aktualizált tíz éves átlag alapján kellett számlázni a csapadékvíz-elvezetési díjat, akkor a felperesi jogosulti késedelem miatt nem eshetett késedelembe, mely a késedelmi kamatigény elutasítására kell, hogy vezessen. A peres felek között létrejött vállalkozási szerződés 4.2. pontjában pontosan meghatározták, hogy miként kell a számlázásnak történnie, ennek elmaradása a felperes által is elismert, tehát amíg tartalmilag helyes számlák nem kerültek kiállításra, addig a jogosulti késedelem kizárta, hogy a számlák megfizetésével késedelembe essen. Ennek alátámasztására kérte figyelembe venni ... Gazdaság és Jog című kiadvány 2013. március 3-i számában megjelent cikkét, a GK 66. számú állásfoglalásban foglaltakat, a Fővárosi Törvényszék 17.K.32.512/2011/12. számú, valamint a Kúria Kfv.37.587/2012/11. számú ítéletében foglaltakat.

Fenntartotta azon álláspontját, hogy a késedelmi kamat után további késedelmi kamat nem követelhető, felperes a 2014. december 19-i megállapodás alapján úgy döntött, hogy a Ptk. 293. §-ában foglaltaktól eltérően elsődlegesen a tőketartozást rendezi, nem pedig a költséget és kamatot, ezen megegyezés hiánya esetén lenne módja arra, hogy a fennmaradó tőkét és annak késedelmi kamatát követelje. Utalt arra is, hogy késedelmi kamat csak ügyleti kamat után köthető ki, illetve annak fizetésében a feleknek meg kell állapodniuk, egyébként jelen tényállás mellett nem tisztázott, hogy a késedelmi kamatnak mi az esedékessége, mikortól esett az alperes a teljesítéssel késedelembe.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján. Álláspontja szerint az alperes az eredeti vállalkozási szerződés értelmezésére vonatkozó valótlan, majd egy évtizedes gyakorlatot meghazudtoló álláspontját erőlteti, azonban a hivatkozott iratok a szerződés egyértelmű rendelkezéseit nem vonják kétségbe, éppen a felperesi állítások valódiságát igazolják. A tényeknek megfelelően, hogy a felperes az OMSZ adatait korábban nem kérte, mert arra a szerződés szerint nem volt szükség, az egyeztetések során ugyanakkor kompromisszumkész volt, mellyel jelenleg az alperes rendkívül méltatlan módon visszaél. Az OMSZ adatainak lekérése az alperes kívánsága volt, melynek a felperes engedett, éppen ezért kérte a 2014. december 19-i – alperes által hivatkozott – megállapodásban azt, hogy a lekért adatokat az alperes ismerje el, mert nem a szerződés rendelkezései alapján kerültek meghatározásra. Ellenkező esetben ez a kitétel teljesen felesleges lett volna, a kialakult helyzet azonban a szerződéstől eltérést eredményezett, az elismerést pedig azért kellett szorgalmaznia, mert az alperes „öngólt” rúgott, hiszen a szerződéses összeghez képest az adott év csapadékmennyisége meghaladta az átlagot, mely jelentős, tízmilliós nagyságrendű többlet fizetést eredményezett a terhére. Az alperes az általa kiemelt 2.2. pontban elismerte külön az „alap” és külön a „kiegészítő” számlák megalapozottságát és valós voltát, ebből következően az általa hivatkozott megállapodásnak is ellentmondva állítja, hogy a felperes volt késedelembe, ez azonban abszurd és rosszhiszemű. Az alperes a megállapodást nem támadta meg, a követelés alapját képező valamennyi számlát jogszerűnek ismerte el, így a jogosulti késedelemre hivatkozása nyilvánvalóan alaptalan. A perben az alperes nem adott logikus magyarázatot arra, hogy az OMSZ adatait mely okból kellett volna kikérni, ez sem a 2003. évi szerződésből, sem a 2014. december 19-i megállapodásokból, sem a már becsatolt levelezésből nem állapítható meg. Változtatlanul állította, a vállalkozási szerződés 1. számú melléklete azt támasztja alá, hogy az elszámolandó mennyiség vonatkozásában fix értéket

állapították meg, mely az előző tíz éves csapadékatlag alapján vett értéket jelentette, azaz 500 mm/év mennyiséget. Ez alapján a közterület mértékét százalékosan kifejezve, képlet szerint fix értéken megállapították azt a vízmennyiséget, amelynek az elvezetésére a felperes köteles volt. A szerződésből nem vezethető le olyan értelmezés, hogy ez az érték évente felülvizsgálandó lett volna, a számlák féléves részletekben, mindösszesen 388.200 m³ csapadékvíz elvezetéséről kerültek kiállításra, egészen az alperes szerződésmódosító kezdeményezésének az elfogadásáig. A csapadékvíz elvezetési számlák egy kompenzációs megállapodás részei voltak, melynek mindkét fél általi aláírása után a kölcsönös teljesítés megállapítható. A felperes keresetéhez csatolt megállapodásból az is kitűnik, hogy a számlák összevezetése után mindkét fél kötelezettséget vállalt valamennyi számla utáni késedelmi kamat kiszámítására és kiterhelésére, ezzel az alperes ismét elismerte a számlák jogszerűségét és nem hivatkozott arra, hogy valamely számla után ne lenne a kamat jogszerűen követelhető.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és helytálló az abból levont jogi következtetése is.

Az alperes fellebbezési érvelése téves, a 2003. január 2-i szerződés 1. számú mellékletének figyelembevételével ugyanis a 4.2. pontban rögzített szerződéses rendelkezés ítéleti értelmezése megfelelt a Ptk. 207. § (1) bekezdésének és a szerződő felek szerződéskötéskori feltehető ésszerű gazdasági akaratának is.

A vitatott rendelkezésben tíz éves intervallumban rendelkezésre álló meteorológiai adatok átlaga alapján 500 mm éves mennyiségben rögzítették az éves díj számításának az alapját. Iratellenes alperes azon fellebbezési előadása, hogy a felperes a 2003. évi csapadékszinten rögzítettnek állította az éves díj alapját, ezzel szemben arra hivatkozott, hogy mivel ...ban az évi csapadékmennyiség hosszú idő alatt évről-évre jelentős eltérést nem mutatott, illetve ha volt is kiugrás, az idővel kiegyenlítődött, az ésszerű eljárás az volt, hogy a szerződéskötést megelőző tíz év átlag adataiban, 500 mm/évben fixálták a díj alapját és nem kívánták meg évente a megelőző tíz év adatai figyelembevételével az aktualizálást.

A szerződés 4.2. pontjában foglaltak eltérő értelmezésére a fellebbezésben hivatkozott levelezés tartalmából sem lehet következtetést levonni, az alperes által állított jelentőséggel ugyanis nem bír azon körülmény, hogy a felperes a leveleiben csapadékatlagot említ. A csapadékmennyiség rögzítettségére utalás hiánya és a csapadékatlag említése között ugyanis nincs valós ellentmondás, mert a díjazás alapjának fix meghatározása a fent kifejtettek szerinti tíz éves meteorológiai átlagadat figyelembevételével történt.

A tényekkel összhangban hivatkozott az alperes arra, hogy a felperessel 2014. december 19-én külön okiratokba (12/A/2., 2/F/2.) foglalt két megállapodást kötött, ugyanakkor nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a jogvita elbírálása során a 2/F/2. sorszámú okirat értékelésére tért ki külön, ugyanis annak 2. pontjában egyrészt visszautaltak a jelen peres ügy irataihoz 12/A/2. sorszám alatt becsatolt okiraatra – emiatt ezen megállapodás értelemszerűen nem maradhatott figyelmen kívül – másrészt ebben vállaltak kötelezettséget arra, hogy az elszámolást és kifizetést követően saját kamatelszámolást készítenek, egymással szembeni kamatköveteléseiket a másik felé közlik, és annak – lehetőség szerint pénzmozgás nélküli – rendezéséről külön megállapodnak.

A fellebbezés szerint nem értékelt 12/A/2. sorszámú okirat II.3. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy a szerződéses megállapodás kizárólag a tőketartozásra vonatkozott, azt rögzítették, hogy a tőketartozás rendezésének időpontjára figyelemmel a kamatköveteléseiket pontosítják és külön

megállapodással érvényesítik egymással szemben. Ennek további konkretizálása a szerződő felek közötti, a 2/F/2. sorszám alatt becsatolt okirattal igazolt megállapodás, melyben azt vállalták – a fent már kifejtettek szerint – hogy a könyvelések időpontját követően készítenek saját kamatelszámolást, és kiközik az egymással szembeni kamatköveteléseiket.

A 12/A/2. sorszámú megállapodás I.2.2. pontja – a fellebbezésben foglaltaktól eltérően – nem értékelhető a 2003. január 2-i szerződés 4.2. pontjainak felek általi értelmezéseként és újbóli megerősítéseként. E körben a Fővárosi Ítélőtábla a felperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt azon érvelését osztotta, hogy az alperes saját álláspontja alátámasztására hivatkozott rendelkezés valójában az eredeti szerződésből nem következő kiegészítő számlázás jogszerűségének és az annak eredményeként mutatkozó többletfizetési kötelezettség jogalapjának és összegének alperesi elismerése. Osztotta a Fővárosi Ítélőtábla a felperes azon okfejtését is, hogy a 4.2. pont alperesi értelmezésének a helytállósága esetén indokolatlan és szükségtelen lett volna a kiegészítő számlázás jogosságának az alperesi elismerése.

A fentieket nem rontja le az okirat akkénti megszövegezése, hogy a kiegészítő számlázás alapjául szolgáló OMSZ adat lekérésre a felperes a „szerződés előírásai” szerint felhatalmazott volt, az alperes érvelése akkor lenne kétségmentesen helytálló, ha kifejezetten felperes korábbi eljárása tévességét, a számlázás helyesbítésének a szükségességét rögzítették volna, az újbóli számlázást nem kiegészítő, hanem helyesbítő számlázásként nevesítették volna. Ezen túlmenően a rendelkezésre álló valamennyi számla a díjkülönbözet elszámolásának az alapjaként az OMSZ hivatalos adatait, és nem a 2003. január 2-i szerződés 4.2. pontját hívta fel, mely ugyancsak a felperes által állított külön megállapodás létrejöttét támasztja alá.

A 2003. január 2-i szerződés 4.2. pontjában foglaltak fent kifejtettek szerinti helyes felperesi értelmezéséből és alkalmazásából következően alaptalan az alperes jogosulti késedelemre, a GK 66. számú állásfoglalás alkalmazására alapot adó tényállás fennállására hivatkozása, valamint az ezen szerződéses rendelkezéstől történő eltérésből, az alperes kérésének megfelelően aktualizált OMSZ csapadékadatok lekérésének az eredményén alapuló számlázásban történő megállapodásból következően súlytalan a fiktív számlázásra vonatkozó előadása is.

A 12/A/2. sorszámú megállapodás 3. pontjának azon rendelkezésével, hogy a kamatköveteléseiket a tőketartozások rendezésének az időpontjára figyelemmel vállalták pontosítani, valamint a 2/F/2. sorszámú megállapodás azon rendelkezésével, hogy a könyvelések időpontját követően „tartoztak” saját kamatelszámolást készíteni, felállították a tőketartozások után járó késedelmi kamat felszámításának az időbeli korlátját, mely lehetővé tette az addig esedékessé vált kamatok – tőkésítésre vezető – számszerűsítését azok összevezethetősége érdekében, mely nem ütközött a Ptk. 293. §-ának diszpozitív rendelkezésébe.

A fellebbezésben hivatkozott 2015. november 12-i levélnek nem az alperes által állított okból, hanem a felperes keresete szerinti kamatkövetelés lejárttá tétele szempontjából van jelentősége. Amellett, hogy ezen – az alperes 2015. október 29-i levelére adott – válaszlevél is alkalmas a külön megállapodás létrejöttének az alátámasztására, lényeges, hogy egyértelműen tartalmazza a kölcsönösen fennálló kamatkövetelések egymásba beszámításának eredményeként az alperes terhére mutatkozó kamattartozás megfizetésére vonatkozó felperesi felszólítást, és mivel utóbbi eredményre nem vezetett, súlytalan a kamattartozással történő késedelembe esése hiányára vonatkozó fellebbezési érvelése is.

A 2/F/2. sorszámú megállapodás a kamatkiközlés és a fizetések rendezése tekintetében határidőt nem rögzít, a perben sem merült fel erre vonatkozó adat, a 2015. október 29-i levél megírásakor az alperes az egymással szemben kölcsönösen támasztott kamatkövetelésekkel már tisztában volt, mert

azokat a levele számszerűsítve tartalmazza, a felperes azonban csak a 2015. november 12-i levelével igazolta az alperes haladéktalan teljesítésre felszólítását. Tekintettel arra, hogy az alperes ennek nem tett eleget, a Ptk. 298. § b) pontja szerint a tőkésített kamat megfizetésével késedelembe esett, ezen tartozás után a késedelembe eséstől kezdődően a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatigény felszámítása pedig jogszerű, nem minősül az alperes által sérelmezett kamatos kamat igénynek.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak sem eltérő tényállás megállapítására, sem eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint pervesztesként kötelezte a felperes másodfokú perköltsége megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alkalmazásával, a kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodóan mérsékelt összegű jogi képviselési munkadíjban határozott meg, továbbá megállapította, hogy az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt jogorvoslati illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. február 13.

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.
előadó bíró

. Felker László s.k.
bíró